

The higher you rise, the harder you fall

Shiny Broken Pieces

Sequel to TINY PRETTY THINGS

Sona Charaipotra & Dhonielle Clayton

Krása, ktorá bolí

Pokračovanie románu
Tiny Pretty Things

*Shiny
Broken
Pieces*

Krásá,
ktorá bolí

Sona Charaipotra a Dhonielle Clayton

slovar

HarperCollins Publishers
Text copyright © 2016 Sona Charaipotra and Dhonielle Clayton
Translation © Jana Vlašičová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Shiny Broken Pieces*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve HarperCollins Children's
Books, a division of HarperCollins
Publishers, 195 Broadway, New York NY 10007
v roku 2016, preložila Jana Vlašičová
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2021

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4476-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre naše dievčatá – Kavyu a Riley

Cassie

OBČAS PO NIEČOM TÚŽITE TAK VEĽMI, že urobíte čokoľvek, aby ste to dostali. Mysleť ten sen vníma ako kus plastelíny a tvaruje ho do dokonalosti a duša vám šepká: *Presne pre toto si bola stvorená*. Srdce vám rozprúdi krv, stúpne adrenalín a dá nádej. Každá otočka, každý skok, každá rola, v ktorej sa predvediete na javisku, vás k tomu snu o krok priblíži a pripomenie vám, že balet je vašou súčasťou. Zdvihnete sa na špičky nad všetkých ostatných, zrazu pôsobíte ľahko a étericky.

Presne také majú baletky byť. Presne taká chcem byť aj ja. Musím taká byť. Urobím pre to všetko. Teda takmer všetko.

Tie dve pilulky na mňa hľadeli ako oči – hladké a podlhovasté. Plné prísľubov. Čakali vo fľaštičke od vitamínov ako špičky v krabici. Vo svetle kaviarne sa leskli. Prebehla som po nich prstom a oblizla som si ho – zacítila som kyslastú trpkú chuť liekov. *Skús len jednu, zistíš, či s tebou niečo urobí*.

Ostatné dievčatá pobežovali okolo. Bol november a všetky sa rozprávali o jesenných prázdninách, nových filmoch a chalanoch, ktorí by boli pre postavu princa v *Luskáčikovi* najvhodnejší. Všetko to bolo známe, ba až nudné, ale odkedy som sa sem

pristáhovala z Londýna zároveň akési cudzie. Všetci boli menší, ľahší a drobnejší ako ja. Nezapadala som medzi nich. Nenávideli ma. Teda aspoň tak som sa cítila.

„Tvoje malé tajomstvo? Preto si taká dobrá?“ Bette vzkázla na stoličku. Prisunula sa tak blízko, až som zacítila vôňu jej tužidla. Máme rovnako plavé vlasy. Vlastne, mali sme. Ja mám teraz fialové, pretože mi ktosi zamiešal do balzamu na vlasy farbu.

„Nie, to sú len vitamíny.“ Prebehla som pohľadom po kantíne – hľadala som Aleca. Poradcovia pripevňovali na nástenku papierových moriakov, kuchárky vykladali na pult dezerty – nízkoťučný tekvicový jogurt. Vrátila som sa k svojej tácke a všimla si, ako si ma Bette premeriava. Vždy keď som s ňou bola sama, cítila som sa nevoľno. Mala by som byť vďačná, že si ku mne sadla, keďže ostatní o to nestáli. Akoby mi jej prítomnosť vytvorila ochrannú bublinu. Cítila som sa bezpečne a nedotknuteľne, no zároveň ako vo väzení.

„Nič neberiem,“ snažila som sa nech to neznie pohoršene.

Bette si rukou zablúdila ku kľúčnej kosti, prechádzala prstami po retiazke a príviesku. Nosila ho všade, akoby to bol trblietavý rubín a chcela, aby sme sa naň všetci dívali, hoci to bola len nejaká hlúpa matná vecička veľká ako pol dolár.

„Tak čo je v tej škatuľke? Čo sú to za tabletky?“

Chcela som sa jej opýtať, prečo ju to tak veľmi zaujíma, no tu, na Americkom baletnom konzervatóriu, sa na také veci nikto nikoho nepýta.

„Vitamíny. Na povzbudenie,“ zaklamala som, hľadiac na malé pilulky na chudnutie. Jedlo v Amerike bolo iné ako v Kráľovskej baletnej škole v Londýne, a hoci som tu bola už dva mesiace, vďaka všetkým tým zmenám som mala pocit, akoby som pri piruetách strácala rovnováhu. Mala som o kilo a pol viac, ako by som chcela. Pohľad mi behal od *malých myšičiek* ukladajúcich prázdne tácky na pás vedúci k umývačkám, k stolom, kde sedeli siedmačky

a ôsmačky a stresovali, čo si môžu dovoliť zjesť pred hodinou baletu. Ani tak som sa však nevyhla Bettinmu prenikavému pohľadu.

„Takže len vitamíny?“ nadvihla jedno obočie a vytrhla mi škatuľku, skôr ako som ju stihla zatvoriť. Prezrela si tabletky, akoby sa snažila dešifrovať nejaký kód, potom mi ju vrátila, spokojná so svojou detektívnou prácou.

„Moja denná dávka. Užívam ich s jedlom.“ Zavrela som škatuľku a hodila ju do tašky, dúfajúc, že sa ma prestane vypytovať. Vtom prišla Eleanor, zjavne si chcela prisadnúť. Takmer som si nahlas vydýchla. Bette však mávla rukou, akoby odháňala muchu, čo jej lieta príliš blízko pohára s vodou. Eleanor okamžite zmenila smer.

„Mohla si k nám sadnúť...“

„To je v poriadku,“ povedala Bette. „Dnes na ňu nemám náladu.“ Poklopkala nechtami po stole a uprene sa naň zadívala. „Vieš, že predtým mnou nemusíš nič skrývať.“ Modrými očami sa vpila do mojich. „Si tu nová, takže určite potrebuješ priateľku. Veď sme už v podstate rodina. Povedala som Alecovi, že na teba dám pozor. Aj podľa neho to je dobrý nápad.“

Potešilo by ma, keby to bol dobrý nápad, rada by som tu mala nejakú dôverníčku. Chýbajú mi priatelia z Kráľovského baletu. Bette sa naklonila ešte bližšie. Plecom sa mi obtrela o moje, naša bublina bola zrazu tesnejšia. Pozrela sa vľavo aj vpravo, odopla si náhrdelník a dala si ho dolu. Položila ho na stôl a nenápadne ho otvorila. Vnútri boli po obvode naskladané malé modré pilulky a v strede trónila biela – vyzerala ako tie moje. Premýšľala som, ako môžu vyzeráť tak rovnako a pritom dosahovať rôzne výsledky.

„Ani ja nič neberiem,“ povedala. „Iba keď už naozaj musím. Keď potrebujem vzpružiť a dostať sa cez Morkine opravy. Dokonca aj moja sestra i ostatní v súbore ich berú. O nič nejde.“ Potľapkala ma po stehne. Zvuky kantíny akoby podtrhovali jej slová. „Dám ti malú radu – nikdy nepríd' o energiu. Rusi ti všetko vezmú rovnako rýchlo, ako to ich dajú.“

„Viem,“ odvetila som a premýšľala, ako som dostala rolu v *La Sylphide*, v balete, kde obsadili iba ôsmačky. Pán K. povedal, že patrí medzi najnadanejších tanečníkov v mojom veku, akých videl. Nebola som si však istá, či mám opustiť Kráľovský balet a prísť sem. Bette mi prisunula privesok ešte bližšie.

„Čo je to?“

„Adderall. Dodá ti energiu.“ Čakala na moju reakciu, vypúlila oči a študovala ma.

„A čo vedľajšie účinky?“

„To myslíš vážne? Tvoja škoda,“ zaklapla privesok a dala si ho na krk. Svoju ponuku stiahla tak rýchlo, ako mi ju dala, ale usmiala sa, čím to trochu zjemnila – pôsobilo to, akoby mi robila láskavosť. „Iba som ti chcela pomôcť.“

„Ďakujem, ale...“

Alec a jeho otec, môj strýko Dom, vošli do kantíny a zamierili rovno k nášmu stolu. Strýko ma objal, a kým som stála, Alec ma podsadol.

„Ako sa máš, Cass?“ spýtal sa strýko ustarostene. Oči mi zaliali slzy. Utrela som si ich, skôr ako ich zbadal. Mal rovnaké oči ako moja mama. Dotkol sa mi vlasov. „Už sa ti tá fialová skoro vymyla. Celkom sa mi to páčilo.“

Snažil sa ma rozosmiať, ale nedokázala som sa ani usmiať.

Jeden zo žartov, čo mi dievčatá vyviedli za tie dva mesiace, čo som tu. Špičky mi namočili do octu, roztrhali pančuchy, ukradli mi listy – lúbostné od frajera Henriho z Paríža. Len keď som si na to spomenula, tisli sa mi do očí slzy, nemohla som sa však rozplakať. Nie tu, nie teraz.

„Som v pohode,“ povedala som a veľmi som si priala, aby to tak aj bolo. Pobožkal ma na čelo a usmial sa na mňa. „Začiatky sú vždy ťažké, však?“

„Počkaj tu, Cass.“ Strýko Dom ma ešte raz objal, potom sa otočil a odišiel. Okamžite sa mi za ním zacnelo.

Aj Alec sa postavil a skontroloval si mobil.

„Pripravené?“ spýtal sa nás oboch, ale díval sa len na Bette.

Dievčatá sa z kantíny postupne vytrácali, išli sa rozcvičiť pred hodinou baletu. Otočila som sa k stolu. Bette držala moju škatuľku s vitamínmi.

„Nezabudni si ich. Vypadli ti z tašky,“ postavila škatuľku na stôl a prestrčila sa popri mne. „Vidíme sa.“ Alec jej ovinul ruku okolo pliec, uškrnul sa na mňa a odišli.

Vypila som veľa vody, ale aj tak sa mi tie tabletky ťažko prehítali. Predstavovala som si, ako sa mi rozpúšťajú v žalúdku a pomáhajú mi k lepším výkonom.

V sále som si našla miesto vzadu, ďaleko od ostatných, najmä od Bette. Vytiahla som si cvičky, natiahla sa na dlážke a poriadne sa ponaťahovala – nohy do V, ruky najprv nad hlavu, potom ku chodidlám. Po asi dvadsiatich minútach rozohrievania sa, madam Genkinová zatlieskala, aby upútala našu pozornosť.

Rozcvičovali sme sa pri tyči, zahrievali si stehná, nohy aj celé telo.

„Dokonalé línie, Cassandra. Všetko tak, ako má byť,“ usmiala sa na mňa madam Genkinová, keď si všimla moje napäté telo.

Začervenala som sa a zrazu ma zalial pocit, že to môže byť fajn.

Madam sa presunula do stredu miestnosti, vďaka zrkadlám sa zdalo, akoby tam bola hneď niekoľkokrát.

„Čas popracovať na tanci na javisku. Prezujte sa do špičiek.“

Odbehli sme k svojim taškám, zalepili si prsty na nohách, vypchali si špičky a ružové stužky zaviazali okolo členkov. Poskakovali sme, aby sme sa zahriali. Miestnosť zaplnil praskot špičiek. Madam Genkinová inštruovala Viktora, ako má hrať.

„Dievčatá, zatancujeme krátke variácie ukončené štyrmi otočkami. Zatancujete ich dvakrát po sebe, potom nastúpi ďalšia dvojica, ktorá začne v rohu miestnosti. Tak zistím, ako ste na tom s vnímaním priestoru.“

Zaznelo zopár nespokojných vzdychov.

„Najprv pôjde Cassie s Bette, potom June a Sej-Čin.“

S Bette sme sa postavili do stredu miestnosti a pozreli sa na seba cez zrkadlo. Vyzerali sme ako dvojčičky – svetlé blond vlasy, ľadovo modré oči, dokonca aj podobné telá.

Madam Genkinová nám predviedla variáciu – sériu *piqué* točiek smerujúcich z rohu miestnosti do stredu, skok vľavo, skok vpravo, štyri piruety zakončené rovnovážnou pózou. Bette sa znížila do hlbokého *plié* a vystrela ruky. Napodobnila som ju.

Zaznela hudba. Bette tancovala rýchlo, mala dokonalú rovnováhu, rytmus zladila s hudbou, akoby sa ani nemusela snažiť, akoby to odtancovala už miliónkrát. Natiahla som nohu, urobila ďalšiu točku a splynula s hudbou. Mysel sa mi upokojila: obavy, kritika, tváre v zrkadlách, všetko zrazu zmizlo. Zachytila som svoj odraz – dlhé štíhle línie, zmes ružovej, čiernej a krémovej – vyzerala som ako primabalerína. Ako baletka – povolanie, pre ktoré som sa narodila.

S každou ďalšou otočkou boli obrysy rozostrenejšie, svaly mi oťažievali, tuhli. Nedokázala som sa hýbať tak rýchlo, ako som chcela. Otáčala som sa rýchlejšie, musela som pritlačiť. Madam Genkinová tleskala do rytmu. Bola som príliš pomalá. V zrkadle som zahliadla Bette – ružové pery sa jej zavlnili v úsmeve. Najprv som pocítila teplo, potom, akoby som prišla o všetku silu, som sa pri ďalšej točke zapotácala.

Viečka sa mi chveli, oťažievali. Bojovala som s nimi. Potreba spánku mi premočila každý kúsok tela.

Kúzlo hudby prestalo fungovať, no Bette ma zachytila.

„To je v poriadku,“ šepkala mi s úsmevom a moje ťažké nemotorné telo sa na ňu navázilo. Akoby to čakala. Akoby celý čas vedela, čo sa stane.

1. DEJSTVO

Jesenná sezóna

1.

Bette

VRÁTILA SOM SA K ZÁKLADOM: piata pozícia pred zrkadlom. Ruská učiteľka, ktorú najala moja matka – Júlia Lobanová –, mi otáčala vráskavou rukou ľavý bok dopredu a dozadu. Štípalo to a páliło, ale ja som si tú bolesť vychutnávala. Pripomínala mi, že sú to moje svaly, silné a trénované pre balet.

Júlia mala prešedivené vlasy vyčesané do dokonalého a elegantného, silno stiahnutého drdola. Prenikavé zelené oči na mňa pozerali cez zrkadlá v mojej domácej tanečnej sále.

„Stále málo pracuješ s týmto bokom, *lapočka*.“ Kedysi bola hviezdou Mariinského divadla. Na stenách mojej izby visia jej fotky z čias, keď bola mladá, odvážna a krásna. „Vytoč ho, vytoč ho.“

Zatlačila som ešte viac, aby som uspokojila ju aj seba. Aby som znova pocítila tú silu. Aby som znova bola sama sebou.

„Zdvihnúť! Vyššie, vyššie!“

Trénovali sme päť hodín denne, sedem dní v týždni, vďaka čomu som nemyslela na nič z toho, čo sa udialo pred rokom. Doťahovanie, scény, Gigina nehoda a moje vylúčenie zo školy nahradili piruety, *fouettés* a *port de bras*.

„Ukáž mi, že si pripravená,“ povedala, spokojná s mojím novým zdokonaleným hlbokým vytočením.

Pristúpila som k zrkadlu, natiahla sa do výšky, ako sa len dalo. Stále som baletka v hracej skrinke. Stále som študentka, stále som to ja.

Mama mi platila školné a každý večer volávala s pánom K. a pánom Lucasom – bojovala, aby som sa mohla vrátiť späť.

„Bette to dievča nesotila. Je nevinná. A nemáte žiadny dôkaz, že moja dcéra bola jediná, kto si zo slečny Stewartovej utáhoval.“ Slovo *utáhoval* vyslovila, akoby sa jej posmievala, že je tučná. „S rodinou Stewartovcov sme sa napriek tomu finančne vyrovnali. Dostali odškodné, tak by sa Bette mala vrátiť do školy hneď na začiatku školského roka. Škola si nemôže dovoliť ďalší škandál. Abneyovci poskytli Americkému baletnému konzervatóriu a jeho súboru štedrú finančnú podporu. Dokazuje to nová budova súboru. Veď sa to predsa nazýva Námestie Rose Abneyovej, pre Kristove rany!“ Nikdy neurobila pauzu, nikdy nenechala človeka na druhej strane, aby ju prerušil.

„A teraz jedna točka pre Juli.“ Mojej učiteľke baletu nezáležalo na klebetách ani na pravde. Sústredila sa na praktické záležitosti – tu a teraz.

Zatiaľ čo ona tliekala do rytmu, ja som sa zhlboka nadýchla a vydýchla. Miestnosť aj nos mi zaplnila sladká vôňa môjho laku na vlasy. Na sekundu som sa ocitla späť v sále A – stála som tam prvý raz a slnko sa predieralo cez presklené steny, zatiaľ čo som hýbala nohou v točke.

Som nová Bette.

Iná Bette.

Zmenená Bette.

Mínulý rok splynul v rozmazanom slede obrázkov, ktorými som sa už nechcela zaoberať. Ak som len na chvíľu prestala sú-

strediť na balet, obrazy sa prudko vrátili: prišla som o možnosť zatancovať si hlavné úlohy, stratila som Aleca, učiteľa baletu si ma prestali všímať, obvinili ma, že som strčila Gigi pod auto, vylúčili ma zo školy.

„Rýchlejšie!“ zvolala Juli. Jej tleskot a výkriky akoby zocelili moje pohyby. „Vyťahni nohu z kĺbu. Nestrácaj rovnováhu!“

Nemohla som si dovoliť prísť ešte o niečo. Matka mi neprezradila, koľko ju stálo vyrovnanie s Giginou rodinou ani koľko si účtuje pán K., aby mi udržal miesto v škole. Vedela som však, že je to viac, ako ju stála Adele počas všetkých tých rokov intenzívnych príprav, súkromných hodín a špeciálneho tanečného oblečenia. Teraz som najdrahšia ja, ale z úplne zlých dôvodov.

„A do druhej strany.“

Sústredila som sa na svoj bod v zrkadle, otáčala sa dokola. Po chrbte mi stekali kvapky potu, cítila som sa ako tornádo. Keby bolo po mojom, vrátila by som sa do školy, pripravená zmiesť z cesty každého, kto sa mi do nej postaví.

O týždeň sa majú všetci vrátiť na internát. Eleanor sa usídlí v našej izbe. *Mojej* izbe. Mala by som byť tam.

Nie tu, v pivničnej sále podobnej väzeniu.

Ôsmy ročník je dôležitý. Práve počas neho sa konečne dostaneme ku všetkému podstatnému – navrhujeme vlastnú choreografiu, precestujeme krajinu (a svet), zúčastníme sa na konkurzoch, preskúmame rôzne súbory. Najdôležitejšie však je, že Americká baletná spoločnosť má nového umeleckého riaditeľa Damiana Legera, ktorý bude chodiť na naše hodiny, aby spoznal nových potenciálnych členov svojho súboru. Vyberie si len dve dievčatá a dvoch chlapcov. *Preto* tam musím byť.

Po poslednej piruete ma Juli poklepkala po pleci.

„Si pripravená na návrat...“ Bola to sčasti otázka, sčasti konštatovanie.

„Áno,“ odvetila som bez dychu. „Som pripravená.“

„Madam Lobanová,“ zo schodiska zaznel hlas mojej matky a odrážal sa od zrkadiel v sále. Ten tón bol taký urážlivý, až som sa prikrčila. „Na dnes stačilo, Bette má spoločnosť.“

„Áno, samozrejme, pani Abneyová.“ Juli si pozbierala veci a letmo ma pobozkala na spotené líce. Mala som chuť načiahnuť sa, dotknúť sa jej pleca a poprosiť ju, aby neodchádzala, ale vykĺzla, skôr ako som stihla čokoľvek povedať.

„Bette, choď sa osviežiť!“ prikázala mi matka, hneď keď som vyšla po schodoch. Vykúkala spoza kuchynského ostrovčeka ponad pohár červeného vína. Mávla ním k mojej izbe.

Vyšla som hore, vyzliekla si dres a pančuchy. Vyzrela som von z okna a prezrela si ulicu, či neuvidím nejaké známe auto. Nič som nevidela. Rýchlo som sa osprchovala, prezliekla sa do šiat a zbehla po prednom schodisku. Cez presklené dvere v obývačke prekĺzla Justina.

„Kto je to?“ zašepkala som.

„Nejaký chlap od vás zo školy. Aspoň myslím. A nejaká pani,“ uhladila mi vlasy. Mala teplé ruky a ľahký dotyk. „Budeš slušná, však?“

Vykukla som cez presklené dvere, skôr ako som ich otvorila. Hľadelo na mňa temeno hlavy pána Lucasa. Takmer mi zabehlo.

„Ach, tu si,“ kývla na mňa matka.

Zhlboka som sa nadýchla a vydýchla, akoby som stála na boku javiska a čakala, kedy príde môj čas prísť do stredu. Vošla som do izby a sadla si oproti.

Muži ako pán Lucas sa u vás doma nezjavia len tak bez ohlásenia. Sedel tam so ženou, ktorá nebola jeho ženou. Mala jeden z tých účesov, vďaka ktorým pôsobíte staršie, sofistikovanejšie, menej prítlačivo a uvoľnene. Zrejme túžila, aby ľudia dopriali pozornosť aj niečomu inému ako jej svetlým vlasom

a skutočnosti, že má príliš priliehavé tričko a vystavuje tak na obdiv svoje veľké poprsie.

„Ahoj, Bette,“ pozdravila ma. Baletky majú zvyčajne ploché hrudníky, takže som mala vlastne šťastie, že som nemala jej proporcie.

„Dobrý deň, pán Lucas,“ zaryla som necht do tesaných opierok kresla z ružového dreva a zanechala tam vyryté polmesiačky. Jedného večera, len niekoľko dní po dnešnom, sa matka pred spaním usadí do tohto kresla pred krbom a požiadala Justinu o pohár vína. Potom prejde roztrášenými prstami alkoholičky po polmesiačkoch a rozjačí sa.

„Dovoľ mi, aby som ti predstavil svoju novú asistentku Rachel,“ ukázal na mladú ženu pán Lucas. Venovala mi nenápadný úsmev. Otvoril hrubý zväzok dokumentov a ukázal mi ho. „Tvoja matka mi ukázala toto.“ V rukách držal dohodu o vyrovnaní. Všetky veci, ktoré som vraj vyviedla Gigi, tam boli spísané čierne na bielom. Vďaka drobnému písmu pôsobili ešte zvrátenejšie, nechutnejšie a vážnejšie, než naozaj boli.

„Vieš, stále nechápem, ako sa to mohlo stať,“ obočie zvlnil rovnako, ako ho zvykol zvlniť Alec, keď bol zmätený.

„Je mi to ľúto,“ blabotala som, pretože tak mi terapeut rodiny Abneyovcov poradil, aby som vždy začala. Venovala som mu mierny úsmev. Snažila som sa mu dokázať, že som iná Bette, že už som sa naučila, čo chceli, aby som sa naučila, a že som pripravená vrátiť sa späť do normálu.

„A vieš čo ti je ľúto?“

„Že som sa zahrávala s Gigi.“

Vtedy zasiahla moja matka.

„Dominic, už sa k tomu incidentu nevracajme. Preto si predsa neprišiel.“

„To je v poriadku, mama. Beriem zodpovednosť za svoje skutky.“